

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Pád do temnot

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Pád do temnot

Argo, 2014

Copyright © Vilma Kadlečková, 2014

Cover art © Tomáš Kučerovský, 2014

ISBN 978-80-257-1160-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-1175-0 (e-kniha)

*Vzdávám hold všem obětem össenských
hub – svým laskavým i nelítostným
betačtenářům, bez jejichž podpory
a připomínek by tento příběh nadále existoval
jen jako vrstva informací v protonaci, místo
aby zkondenzoval do slov na papíře či displeji.*

Poděkování

*Tito lidé mi pomohli prokousat se myceliem
až ke dnu: Karolina Francová, Sanča
Fülle, Viktor Janiš, Ondřej Müller, Richard
Podaný, Zdeněk Rampas. Díky! A obzvlášť
děkuji svému manželovi, Martinu Klímovi,
že mě během jedenácti let, kdy jsem porůznu
a s přestávkami tuhle věc psala, i s celou
bandou mých mimozemšťanů nevynesl
v zubech.*

Vilma K.

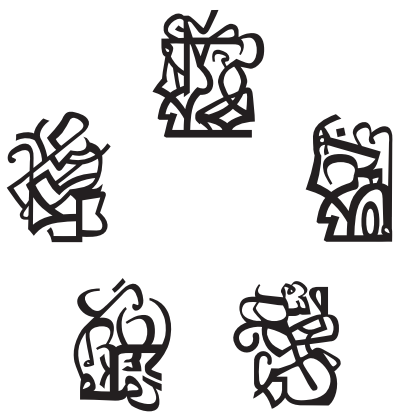
Pětice posvátných drog. Pět stupňů na cestě k Osvícení: to nejskvělejší a nejstrašnější, co přinesla civilizace Össeanů lidským planetám. *Gömersaül*, terronsky zvaný *Jantarové oči*, prolomí hradby přičetnosti. *Laëgühr*, *Led pod kůží*, zaostří mysl na vzdálený cíl. *Ökrë*, *Pád do temnot*, sežehne plamenem všechno, co bylo; a *yantrün*, *Vidění*, otevře bránu do nového světa a nové reality. Nakonec přímo k duši promluví *räwë*, *Hlasy a hvězdy* – a spojí chaos pochybností do jediného a jedinečného celku, do *Vesmírného kruhu Dokonalého Bytí*.

Taková je víra Össeanů.

Jenže pak jsou tady ti ostatní. Lidi jako Lucas Hildebrandt, kteří sice pochopili, co se po nich chce, ale stejně to jaktěživi neudělají správně. *Vesmírnému kruhu Dokonalého Bytí* zásadně říkají *Nesmírný puch Dokonaného Zblití*; a místo aby stoupali k Bohu, zarytě klopýtají přesně opačným směrem.

Pro ně je to opravdové peklo. Nebo aspoň boj o život.

Pět stupňů nesvobody, závislosti, šílenství.

Ökrë

KAPITOLA PRVNÍ

Svátost Splynutí

Nejdůležitější věci se odehrají vskrytu, protože tím, jak zůstávají utajeny naší myslí, nad námi získávají moc. V hlubinách padne rozhodnutí, ukováno bez účasti toho, čemu říkáme Skutečnost – a zatím naše vědomí, připoutané k sítím Zjevného, je vyneseno na povrch, smýkáno větrem přeludů, vláčeno v zajetí iluzí, klamáno bez ustání; to je urrūmaē. Ta slova se vyloupila z Lucasovy paměti; vytanula mu bezděky, zatímco hleděl na össenskou smrt.

Smrt se nacházela v jeho obýváku, ukrytá za křídlem dveří, které ji většinu času zakrývaly. Byl to kolorovaný myceliální reliéf, pěkný sběratelský kousek religiózního umění; památka, kterou si přivezl z Össe. Lucas si na suvenýry moc nepotrpěl. Ani si nevybavoval, jak k tomu obrazu vlastně přišel, a málokdy ho vůbec zaregistroval. Teď se s ním střetl úplně nečekaně. Vrátil se z práce a prošel celým bytem; hodil pončo na věšák a tašku na koberec; obloukem se vyhnul kuchyni, utopené v přívalu deček, proutěných košíků a porcelánových sošek, kterými Pinkertina bojovala proti minimalistické strohosti jeho vkusu; a konečně prchl až do pokoje a chtěl zabouchnout dveře za vším, co ho tíží: za celou tou sbírkou otravných podružností, kterými je zanesený jeho hektický pozemský život. A mlhy *urrūmaē* se roztrhly. Mimozemská smrt si ho našla.

Össean na oltáři. Tady byl, přímo před ním. Muž, který se rozhodl podstoupit náboženskou oběť. Larhdökawöar.

Lucasovy oči klouzaly po elegantních, a přesto znepokojivých tvarech stylizované postavy, která zosobňovala věci tak okázale cizí, a zároveň tak niterně jeho. To nejhorší nebylo vidět na první pohled. Výjev na reliéfu nebyl naturalistický ani krvavý, a koneckonců ani zvlášť akční. Össean nabízel svůj život; jenom to; nic lepšího, nic víc. Nabízel dlaně. Stál tam pokorně, s tváří obrácenou k nebi, bez boje. Lucase nekonečně iritovala jeho trpná odevzdanost... ta pasivita, tupá össenská zbožnost a úmyslná slepota spojená s evidentní neschopností jakkoliv změnit vlastní osud. A přesto ten obraz nevyhodil ani neprodal. K nechuti se mísil jiný strach; vlna pochybností... záchvěv touhy.

V hloubi duše se nebál umírání na oltáři. Báł se toho, že v jistém rozpoložení a životní fázi by sám mohl něco takového chtít.

Larhdökawöar. Lúkeas lus. Kē mēarh arö.

Před deseti dny s obrovskou silou pocítil tuhle touhu, tak cizí jeho vědomému já. Vzhlížel k *Těm, které bdí ve vesmíru*, k bytostem nadaným *Sdíleným vědomím* – a Ony k němu promluvily. Došlo k tomu, co Össeané nazývají svátostí Splynutí. Kontakt naplánoval Aš~šád z Fomalhiwy; zařídil to bez Lucasova souhlasu sérií úskoků a podloudných manévřů. Byla to evidentní manipulace. Jenže zároveň to byl dar. Ten zážitek nekonečně přesahoval obyčejné rozměry lidských či össenských intrik. Lucas nabídl Lodím sám sebe; cítil proud životní síly, tryskající k Nim, a stal se jeho součástí. Ve srovnání s takovou dávkou absolutna se staré křivdy zdály směšné a nové plány ubohé. Tíha a zavrať mu ulpěly někde v hrudi jako krystal modré skalice. *Lodě byly v něm*. To se ví, že se nemohl vzpamatovat snadno.

Aš~šád měl pro jeho atypické duševní stavy pochopení. „Nic teď nepodnikej, Lucasi,“ žádal ho naléhavě. „Počkej několik dní. Nesnaž se Je vyhledat. Rovnováha se musí ustálit. Ony si najdou vlastní způsob... skrz něco, co stejně nemůžeš ovlivnit. Věř mi.“

Tak to řekl.

Věř mi.

Důvěra v praxi: *pod kobercem se vrší haldy zametených věcí; těžko po něm přejít bosou nohou! A nahoře – mlčení*. Lucas to vzal na vědomí a nadále se na nic neptal, ale tím víc na Lodě myslel. Jako by mu v hlavě stěhovali nábytek; jako by se tam přeskupovaly dělostřelecké prapory a měnily si místo s vojenskou kapelou. Intenzivní pocit prázdnoty a ztráty, který měl, když ho Ony opustily, se přetavil v neurčitou nespokojenost. Otravovala ho celou dobu. Ale teď ji konečně sám pro sebe pojmenoval.

Musí Lodě uslyšet znovu. Musí se s nimi ještě jednou spojit, aby se završilo to, co začalo. Chce – ne, potřebuje! – věřit, že ještě bude nějaké příště!

A bojí se, že to nestihne.

Rty se mu zkrivily hořkostí. Z hlubin a záhybů myceliálního reliéfu k němu vzhlížely jantarové oči össenského larhdökawöara, záblesk nezemské rudé, přelud pod maskou. Neměly v sobě sílu trëighrù; byla to jen barva ve vysušených vláknech hub; a přesto se od nich nemohl odtrhnout. *Urrümaë. To je kolem tebe, Lusi: proud zbytečnosti a drobností; vlny a víry plné smetí, které tě strhávají a unášejí pryč od všeho, co je důležité. Ře Akkütlix, jaképak příště? Lodě vnímají čas jinak. Jejich „příště“ může být snadno za deset let.*

Věděl, jak blízko má ke smrti. Nemoc ukusovala z jeho času a z jeho sil; dokonale předvídatelná, úmorně neúprosná jako budík na pátou. *Morri-sonova choroba. Rozpad mozkových buněk.* Vážně má čekat, až mu Aš~šád zprostředkuje další kontakt? Má mu slepě důvěřovat – on, který vždycky spoléhal sám na sebe? Aš~šád je sice telepat, ale to neznamená, že je neomylný. Nikdy nedal najevo, že by snad věděl o jeho nemoci. Místo toho vytrvale opakoval, že zrovna jemu do hlavy nevidí.

Možná si vůbec neuvědomuje, jak brzy bude pozdě.

Anebo to naopak ví moc dobře.

To je ta druhá možnost.

Lucas váhal. Neklid ho mrazil za krkem. *Co tím získáš, Lusi, když strávíš další den v nevědomosti? Něco zásadního se stalo; jenže Aš~šád z Fomalhiwy to nikdy nepřipustí.*

Aš~šád z Fomalhiwy ti lže.

V tu chvíli se rozhodl – bleskově, jak bylo jeho zvykem. Otočil se k obrazu zády; zabouchl dveře za tou nesnesitelnou larhdökawöarskou pokorou. Odjakživa byl zvyklý události vyvolávat, ne na ně trpně čekat; a tak nebude spoléhat na cizí blahovůli ani teď. Nenechá se vláčet Osudem.

Zná össenské rituály. Ře Akkütlix, vždyť ví přesně, co je zapotřebí! On si dokáže Lodě najít. Jsou přece i jiné způsoby než Splynutí.

Hodil svůj kufřík na stůl a pár drobností, které z něj mohl potřebovat, si vecpal do kapes. Sáhl pro kartu od Lodi. Pak pro papír, aby napsal Pinky vzkaz. Ten jí nechá v kuchyni; něco jako „nečekej na mě s rozmraženou pizzou, mám obchodní jednání“. Zamkl dům, seběhl na ulici, přivolal taxíka. A vzápětí si vypnul netlog. Ne že by ho snad Aš~šád nemohl vypátrat v protonaci nebo pomocí lokalizace osob; ale aspoň se mu nedovolá.

Už si nic nenalhával. *Chce* to Aš~šádovi zatlouct. Chce se zeptat jinde, ověřit si to přímo u zdroje – a to dřív, než se Aš~šádovi vůbec o něčem zmíní. *Je to útěk. Podvod. Tajný manévř.*

Racionálně vzato není důvod dělat tajnosti. *Není důvod!* Fomalhiwan není jeho žárlivý milenec... a koneckonců ani pastor, šéf, bachař nebo psychoterapeut. Do způsobů utloukání času mu nemá co mluvit. *To se ví!*

Ale přesto všechny instinkty Lucase varovaly, ať mu o té cestě rozhodně neříká.

N-n-yorský kosmoport; znovu. Lodě v hexagonálních docích; stovky věží, které mívaly nad sebou i cizí nebe; voštinové město věčně v pohybu. Zatímco kabina dlouhým obloukem klesala podél hrany habitatu k moři, Lucasovy oči klouzaly po umělé křivce pobřeží, lemovaného parky, a v dálce se snažily zachytit obrysy Jejich myceliálních těl. Nakrátko vychutnával ten pohled. Pak se cíl přiblížil, taxi kleslo do nižší letové hladiny a Lodě se mu skryly za hradbou budov.

Vystoupil před hlavním vchodem a vešel do přeplněné letištní haly. Nechal se vtáhnout davy turistů a rovnou zamířil k přepážce pro odbavení soukromých letů, kde si bez problémů vyřídil vstup do hlídaného prostoru. Pořád ještě měl kartu, kterou mu před svou smrtí svěřil Robert Travis, šéf Spencer ArtiSats, a ta ho opravňovala k využití jachty *Angaědaě*. Tohle byl zdaleka nejsnazší způsob, jak se dostat k některé z Nich a o samotě si s Ní promluvit.

Podle letištní navigace se Loď nacházela v servisním doku ve vzdálené části kosmoportu. Lucase to zaskočilo. Co se *Angaědaě* stalo, že potřebuje opravu? Poslední dny byly natolik nabitě událostmi, že mu připadaly jako celá věčnost; ale ve skutečnosti uplynuly od Aš~šádova příletu na Zemi pouhé tři týdny. Za tu dobu nemohla *Angaědaě* stihnout žádný mezihvězdný let. Napadlo ho ale, že servis třeba souvisí se změnami ve vedení Spencer ArtiSats. Nová ředitelka, kterou obratem jmenovali místo Travise, si možná nechává Loď zkontrolovat, než ji začne používat. Rovnou se zastavil u bankomatu. Jestli v Lodi parta údržbářů zrovna čistí koberce, bude jeho plán zřejmě vyžadovat také trochu diplomacie a peněz v hotovosti. Nehodlal se nechat odradit; ale na klidu mu to nepřídalo.

Došel do příslušného sektoru a odbočil z hlavního koridoru na méně hlavní a nakonec na úplně vedlejší. A pak se vnořil do labyrintu mol mezi hexagonálními kotvišti. S vypnutým netlogem se nemohl dívat na plánek, ale na všech trojúhelníkových křižovatkách v rozích hexů byla čísla, podle kterých se mohl orientovat. Fungovalo to docela dobře. Jen na poslední lávce před hexem, kde měla být Loď, stál přes celou šíři zaparkovaný transportní vozík plný beden. Při pohledu na něj Lucas doopravdy znervózněl. Musel si hodně úporně připomínat, že Ōsseané jsou přece mrtví – tedy aspoň ti, kteří proti němu a proti Aš~šádovi někdy něco měli. A že kdyby náhodou nebyli, používají docela jiné metody. Zátarasy nejsou jejich styl.

Rozhlédl se. Vedlejší servisní dok byl zavřený, ale kolem toho třetího by se dalo projít. Vrátil se na křižovátku a zabočil do koridoru, shora překlenu tého odnímatelným stropem. Stačí obejít jeden hex navíc.

Na další křižovatce tří cest se z postranní chodby vynořil mladík v kombinéze technika. Nechal Lucase přejít a vykročil stejným směrem jako on. Lucas instinktivně zrychlil. Ještě jedna křižovátka, než se vymaní z toho klaustrofobního bludiště a bude u Lodi.

Tady stáli dva turisté, muž a žena, a dívali se na mapu. „Říkám ti, dál to nevede. Musíme zpátky!“ prohlašoval muž. Žena vzhledla k Lucasovi. „Promiňte, nevíte náhodou...“

Lucas zařal zuby. Zkusil se kolem ní protáhnout, ale zastoupila mu cestu tak neodbytně, že by ji musel odstrčit; a v tu chvíli se technik ocitl těsně za jeho zády. *Bodnutí jehly. Bleskově. Skrz šaty!* Byl to jenom mžik; zlomek vteřiny.

Páni. Tomu říkám profesionální práce, táhlo Lucasovi hlavou, zatímco zápolil s vlnou slabosti. *Měli by se dát k tajné službě... tedy jestli u ní náhodou ještě nejsou. Já idiot.*

Nohy mu ztěžkly. Ochromení se v něm rozlévalo, jako když se vodou šíří tuš. Najednou nedokázal udělat jediný krok. Nedokázal ani pohnout prstem. Necítil tělo. Připadalo mu, že padá, ale pevné ruce ho zachytily. Žena přiskočila a odsunula jeden dílec boční stěny koridoru. Za ním stála loď; Lucas nepřítomně zaregistroval kovové ostění otevřeného vchodu a nepovědomý, neössenský tvar. Dálkovým ovládáním vysunuli lávku. Vtáhli ho dovnitř. Dveře zapadly.

Kabina byla malá, polstrovaná ze všech stran, ozářená jen zeleným nouzovým světlem. Vzduch byl prosycený pachem elektroniky; ani stopa

organických komponent. Kolem naprosté ticho. Lucas si připadal jako pod vodou. Jako ve snu. Ovšem pravděpodobnost, že z té idyly se stane noční můra, se mu zdála značná.

Viděl, že z něj útočníci stahují oblečení, ale dotyky vůbec necítil. Chtěl ho okrást? Možná viděli, že si vybíral peníze. Seberou mu všechny věci a pak ho nahého vyhodí ven. To si tedy pomůžou. A on se vážně pobaví. Bude si muset vymyslet nějakou závažnou ekologickou kauzu, za kterou tu jako demonstruje.

Do prstů se mu vracel cit. Byla to rychlá droga; po bleskovém nástupu začínalo ochromení stejně rychle zase opadat. Útočníci si taky uvědomovali, že nemají moc času; ovšem byli skvěle sebraní. Zaručeně to předem nacvičovali s figurantem, protože si nepotřebovali říct jediné slovo. Žena mu stáhla i ponožky, poslední kousek oděvu. Muži vyklopili ze stěny lůžko a lehce ho na ně zvedli. Jeden mu přidržel ruce za hlavou a druhý přímo z otvorů v polstrování vytáhl pásy, které mu zapnul kolem loktů a kolen. Další dva páry popruhů akorát vyšly ke kotníkům a k zápěstím. Tak tohle je zásadní. Jakmile má někdo pouta vestavěná v nábytku, prostě to nemůže být amatér.

Žena sáhla ke stropu na dotykový spínač. Proud světla Lucase oslnil. Takže mezi inventářem mají taky pěknou chirurgickou lampu. Přivíral slzející oči a bezděky si představoval, jaké další nástroje z oboru jim k ní asi přibalili. Kdyby náhodou neměl strach už předtím, dostal by ho teď.

Ale nemělo smysl to odkládat. Opatrně vyzkoušel, jak mu fungují hlasivky. „Tak už se svěřte. Umírám zvědavostí. Jste z GASA?“

Cítil, jak se zarazili. Vzápětí se žena zasmála. „No počkej! Vážně vypadáme jako Gerdánci?“

„To nedokážu posoudit, když mi svítíte do očí. Ale loď je gerdánská docela jistě.“

„Špatná zpráva, co?“ uchechtla se. „Lítá a nemluví, takže ti asi moc nepomůže. Ale jinak neměj obavy, Lucasi Aniemi. Spolehlivá je dost.“

Obrátila se k němu zády. Viděl, jak si u protější stěny obléká bílý plášť a pečlivě si myje ruce v zabudovaném umyvadle. Muži zmizeli z jeho zorného pole, ale podle zvuků zaujali místa u řídicího pultu. Ani teď se ti tři nijak nedomlouvali. Nevyjasňovali si kompetence. Žena zjevně dostala na starost jeho... zatímco ti dva připravují loď ke startu. Pracovali efektivně. Spěchali. Lucas slyšel hlásky nabíhajících přístrojů a volací kód, uvozující formalizovanou komunikaci s dispečinkem.

Žádají o povolení ke vzletu.

Jeho strach se zkoncentroval někde v hrudi, studené olovo. Teď už si nemohl namlouvat, že tihle drahoušci jenom náhodně okrádají pocestné. Znají ho jménem – a to nejen příjmením po otci, které používá na Zemi, nýbrž rodovým jménem jeho matky, které by mu příslušelo, kdyby se někdy rozhodl hlásit ke svému napůl gerdánskému původu. Nastudovali si jeho rodinnou historii. Chtějí konkrétně jeho. Nějakým způsobem museli odhadnout, že se bude chtít setkat s *Angaēdaē*... čili možná přímo zařídili, že Loď stojí v odlehlém doku, kde se dalo přepadení provést. A teď se rychle snaží odletět s ním mimo Zemi. Je to naprosto záměrný únos.

Žena se vrátila. Odklopila další část stěny za lůžkem a vysunula panel s přístroji. „Víš, musím se omluvit, že jsme sáhli k extrémním opatřením a takhle omezili tvůj manévrovací prostor,“ promluvila, „ale je to pro tvoje dobro.“ Zavanul k němu pach dezinfekce a vzápětí na předloktí ucítil vpich jehly. Když obrátil hlavu, viděl, jak z jeho paže kapilárkou putuje krev do nitra nějakého přístroje. „Máme tvůj psychologický profil, takže dokážeme odhadnout, jak se v určitých situacích zachováš. Pokud není jiná možnost, jsi schopen snášet bolest bez dalších citových výlevů; ale kdybys viděl, že máš šanci uniknout, pokoušel by ses bojovat za každou cenu. Nechceme riskovat žádnou rvačku. Ještě by sis při tom ublížil.“

„Páni. Vy jste tak šlechetní.“

„Jsem ráda, že k tomu přistupuješ tak rozumně.“

Rozumně?! Nejradši by křičel. Gerdánka rozvinula smotek drátů a na jeho tělo začala připevňovat snímače. Její pohyby byly přesné a úsporné. Dotyky neosobní. V těch přípravách byla cílevědomost, která ho děsila. V nitru se otrásal ledovou hrůzou, pronikavou a nemilosrdnou jako to světlo, které ho shora ostře zalévalo.

Ale měla pravdu; přece jenom.

Bral to rozumně.

Teď ji viděl zblízka. Byla to hubená holka s vlasy do ohonu, přesně ten přírodní typ, jaký člověk potkává ve fitku nebo na horách; kdepak, na víno by ji nezval, a ani na večeri, protože by hádal, že pije akorát bylinkový čaj a jí jenom mrkev vařenou v páře. Nesladí, nesolí, nefetuje; netloustne. Mluvila tu o bolesti – ale vůbec si nedokázal představit, že by v sobě měla tu správnou zvrácenost, kterou člověk potřebuje, aby si dokázal vychutnat slast z cizího utrpení.

V tu chvíli si uvědomil, že na žádnou svévolnou, okázalou krutost, ve které si tak libují Össeané, tu nedojde. Že na ni od začátku, *zásadně*, dojít nemá. Jeho únosci od něj zjevně nepotřebují nic vědět. Nesnaží se ho zastrašit ani zlomit; vždýt s tímhle hereckým obsazením by to těžko mohli myslet vážně. Mají přesný plán a ten přesně provádějí – bez zvrhlosti, bez vášně, bez emocí. Jeho se na nic neptají. A tím pádem ani nemůže říct nebo udělat nic, co by je přimělo k tomu, aby ho třeba nechali jít.

„Githi? Jak jsme na tom?“ oslovila Gerdánka muže u řídicího pultu.

„Startovací okno za sedmdesát šest minut.“

„Až! To se teda nepředali.“ Kousla se do rtu. Soustředěně pročítala údaje přístrojů. „Dobře. V tom případě nebudeme riskovat. Dám víc indukční látky, ať to rozjedem ještě před startem. On to nějak zvládne. Bezpečný datový kanál máme?“

„V pohotovosti.“

„Záznam rovnou začni posílat, ať máme srovnání s klidovým stavem. Zkusím to udělat tak, aby akutní fáze propukla do deseti minut.“ Otevřela další výklopný panel. Lucas viděl, jak odměřuje látky z ampule a přidává je do zásobníku.

„Copak to bude?“ zajímal se. „Cholera?“

„Špatně. Hádej dál.“ Naklonila se přes něj, bodla ho ještě taky do druhé ruky a zavedla mu infuzi. Skoro okamžitě cítil, jak se mu začíná točit hlava.

„Proč?“ zeptal se. „K čemu potřebujete zrovna mě? A ve vesmíru? Nechtěli jste spíš mluvit s někým jiným?“

„Jako třeba s Fomalhiwanem?“ Gerdánka mrkla na hodiny, zavřela vestavěné panely a přisedla si k němu na lehátko. Konečně se na něj podívala. „Víš, vlastně ani ne. Konzultaci s mistrem Aš~šádem se radši vyhneme. Asi by se kvůli tobě zbytečně rozčiloval. Náš zájem by si mohl vykládat jako rozkrádání osobního majetku.“

„Obávám se, že Aš~šádův osobní majetek je krapet nedovtipný,“ odsekl Lucas. „Pořád mu nedochází, k čemu je vám dobrý a co se po něm chce. Asi mu to budeš muset vysvětlit líp.“

Žena se usmívala. „Jistě. Když jde o perspektivní klienty, gerdánská tajná služba zas takové tajnosti nedělá. Nejdřív potřebuju výsledky testů. A pak se zřejmě domluvíme na dlouhodobé spolupráci – vzájemně výhodné.“

„To sotva.“